

Kapaszkodók

A december idén sem öltöztette fehérbe a város utcáit, de a bolond szél már dolgozott rajta, hódarát szitált, és közben repített mindent, ami az útjában állt. A sötétbe borult háztömb egyik ablakán halvány lámpafény derengett. Fiatal nő aludt a szobában, az ágya mellett fehér gombolyagnak tűnő kiskutya hevert.

Az éjszaka nyugalmát riasztó hangok verték fel. Csörgött a telefon, és dörömböltek az ajtón. Ő szolgálatkészen kipattant az ágyból. Egy kigyúrt, tetovált óriás rontott be, levágódott a nappali foteljébe, és kérődző állkapoccsal, pofátlanul méregette. A lány lenge hálóingben állt, kapkodva vette magára köpenyét, és szorongva, el-elfúló hangon hadarta: „...a törvény szerint Ön megszegte... ezért szankcionálni kell...” A férfi fenyegetően fölé emelkedett, a nyakában érezte hideg leheletét. Menekülni akart, de a lábai nem engedelmeskedtek. A nyitott ajtón mások is bejöttek, egy vörös karmos nő hógolyóval dobálta meg, az egyik az arcát horzsolta. Egy vasorrú baba veszettül rikácsolt, pénzt követelt, és akaratának nyomatékot adva, egyetlen kapa fogával a hátába harapott.

A kutya percek óta figyelte az álomból kiszűrődő hangokat. Orrocskájával bökődve jelezte, hogy ő itt van, segít, ha kell.

A lány hideg verejtéktől vacogva, heves szívdobogással ébredt. A valóság biztonságát keresve ölbete a kutyáját, és összegömbölyödve ringatta magát percekig.

Ez most a szokásosnál is durvább volt, a háta is fájt, éppen a harapás helyén. Hogy megszabaduljon az irracionális félelmektől, rögtön analizálni kezdte álmokképeit: a hangokat, amire ébredt, a szél okozhatta, ahogy borogatta az erkélyen hagyott dolgokat. A hógolyó, ami az arcát súrolta, csak a kiskutya nedves orra lehetett.

Megdöbentő erővel hatott rá a felismerés, hogy a fenyegető alakok az ügyfeleire hasonlítottak. A vörös karmút egyértelműen azonosította azzal az ötvenes nővel, aki teátrális módon méltatlankodott az információnál, hogy másik ügyintézőt akar, őt tapasztalatlan, fiatal fruskának titulálta. Légszomja lesz, és gyomráig hatoló rossz érzés keríti hatalmába, amikor eszébe jut. Az utóbbi hetekben a rémálmok, a sírás és az utána következő véget nem érő önsajnálát gyakori kísérői az éjszakáinak.

Még éjfél sem volt, úgy döntött, nem fekszik le, nehogy visszatérjen az álma. A gépéhez ült, megnézte a leveleit. A kolléganője mókás avatarja kissé felderítette.

„Helló, „Aranyom”! Szerettem volna beszélni veled a nap végén, de nem volt rá idő, mindig rohanok a gyerekért. Mire én ráérek, te már az igazak álmát aluszod.”

„Ha tudnád, mennyire!” – sóhajtott egy nagyot, amit a kiskutya úgy értelmezett, hogy most rá szükség van, rögtön felugrott a gazdája ölébe, és okos kis szemével úgy figyelte a képernyőt, mintha neki is dolga volna vele.

„Sajnálom, hogy ilyen nehéz napod volt. Te nagyon is türelmesen beszéltél azzal a Szörnyellával azok után, ahogy levágódott eléd, első perctől kezdve letegezett és Aranyomnak szólított, és utána jött a tetkös pasi azzal a zűrös üggyel. Sok volt, és sokk volt ez így egymás után. Tudd, hogy mindenki kedvel, jól végzed a munkád. Az egyetlen huszonéves vagy az irodában, minden szempontból túl értékes ahhoz, hogy másik

munka után nézz. Voltam egy kiégés elleni tréningen, ami nekem sokat adott, elküldöm most az anyagát, hátha hasznát veszed. Fel a fejjel, „ Aranyom”, lesz ez még jobb is! Valamelyik nap szabaddá teszem magam, munka után beülünk a Kisdrágába, és dumcsizunk egyet.”

A levél üdítően hatott rá, a lidérces álmokképek is halványultak már, ezért úgy döntött, belenéz a kolléganője által küldött anyagba.

A témaindító teszt mellbevágó értékelése szerint ő maga a kiégés tünet-együttesének a két lábon járó megtestesítője. Habzsolva olvasott tovább. Már hajnalodott, amikor aludni tért, de a tanultakat tovább pörgette az agya színes és izgalmas kavalkád formájában, melyek hatására a kevés alvás ellenére is frissnek érezte magát reggel.

A péntek mindig kemény, most is sokan voltak. Az ügyfélfogadási idő vége előtt befutott a tetovált férfi is. „Már csak ő hiányzott!” - futott át az agyán, miután az éjszakai álom képei bevillantak a feltoluló rossz érzések kíséretével. Szemlátomást igyekezett összeszedni magát, mint aki koncentrálni egy megugrandó akadály előtt. A nagydarab férfit kissé magára erőltetett nyugalommal, de udvarias határozottsággal üdvözölte. Bátran a szemébe nézett, aki ezek után figyelmesen hallgatta.

- Legutóbb egy közvetítő lapot hozott vissza, amire a munkáltató ráírta, hogy Ön nem fogadja el a felajánlott állást. Tájékoztattam a jogkövetkezményekről, mire ön indulatosan reagált, és dühösen távozott. Szeretném a feladatokat jól ellátni, ezért kérem, hogy beszéljük át a történeteket. Megtenné, hogy most higgadtan kifejti az indokait, hogy miért utasította el a munkát?

- Nézze, ne higgye, hogy kamuzok, nem vagyok munkakerülő, éveket húztam le költöztető cégeknél, míg egy jó kis gerincsérvet össze nem szedtem. Az orvosom is mondta, ha így folytatom, akkor tolószékben kötök ki. Most kamionos képzésre járok. Tudja maga mennyibe kerül egy ilyen jogsi? Elmondom, hogy félmilliónál tartok, de még mindig nincs vége. És a maguk hivatala nem térít ám egy fillért sem, ezért is rágtam úgy be a múltkor. Csak addig van szükségem segélyre, amíg levizsgázok, és itt se leszek többet.

A továbbiakban hétköznapi párbeszéd folyt az ügyfél és ügyintéző között. Az irodában mindenki fellélegzett, amikor a korábban balhésan viselkedő férfi most szemlátomást megelégedve, mindenkinek kellemes hétvégét kívánva távozott.

- Bravó, Aranyom! Ezt meg hogy csináltad? - fordult hozzá az információs.

- Neked köszönhetem, és Marshall Rosenbergnek. Erőszakmentes kommunikáció. Hihetetlen, de működik. Az éjjel olvastam erről a módszerről, és most kipróbáltam. Ennyi.

Néhány munkatárs kikerekedett szemmel nézett össze, mindenki gondolt magában valamit...

A hivatalban gyorsabban telik az idő, mint az élet más színterein, a szigorú határidők pörgetik a naptár lapjait. Már senki nem panaszkodott a hideg irodákra, a nyári napfény feledtette a szűkös napokat. A két „munkaügyis” nő a „Kisdrága” teraszán beszélgetett. A sarki presszót nevezték így, mióta a fizetésükkel ellentétben itt alaposan megemelték az árakat.

- Ma én állom a cechet. Sokat köszönhetek neked, nélküled elvesztem volna.

- A régi főnökünk azt mondta, hogy a hivatal és a törvények önmagukban nem védenek meg bennünket a veszélyektől, az itt és most perceiben csak egymásra számíthatunk. Ez a gondolat itt megragadt, úgyhogy mindig számíthatsz a kollégák segítségére, és a te dolgod lesz tovább adni azoknak, akik utánad jönnek. Örülök, hogy jól beilleszkedtél. Mi van a rémálmaiddal?

- Azokat sokkal kellemesebbre cseréltem, mostanában a kutyakiképzőnkről álmodozom. Olyan kisugárzása van, mint Cesar Millannek.

- Ez király! Szerelem a láthatáron?

- Korai lenne még erről beszélni, egyelőre tisztán plátói, és könnyen lehet, hogy az is marad. Ez a pasas nemcsak a kutyákhoz, a gazdáikhoz is kiválóan ért.

- Ezt nem kétlem. Most jut eszembe, hogy amikor szabin voltál, kerestett Szörnyella. Csalódott volt, hogy nem talált ott, és azt üzente, hogy puszil. Mintha öribarik lennétek. Miről maradtam le???

- Persze, nem is meséltem még, hogy sikerült munkahelyet találnom neki, és úgy néz ki, hogy beválik. Kicsit megzakkant, amikor a férje húsz év házasság után lelépett, de szerintem ez a munka segít neki talpra állni. Eredetileg fiatal recepcióst kerestek egy szépségszalomba, de sikerült rábeszelnem a munkáltatót, hogy őt is hallgassa meg. Ha hiszed, ha nem, a bértámogatás mellett a szép körmeivel nyerte el az állást.

- Ízlés dolga. Nekem nincs időm szépségszalonokra, csak fodrászhoz járok, ha muszáj.

- Azt látom, hogy mostanában nem vagy túl vidám. Van valami gondod?

- Á, semmi, és minden. Csak elfáradtam. A munkahelyen se könnyű, de száz ügyfél nyűgét is kenterbe veri a két kölykőm otthon. Az egyik kamaszodik, a kislányom meg nem tanul és nem eszik, ellenben állandóan hisztizik. Nagyokat csatázunk minden nap.

- Egyszer kaptam egy kedves kollégámtól egy konfliktuskezelésről szóló tréninget. Elküldhetem neked?

- Szerintem csinálj belőle mindjárt körlevelet!

Könnyed derűvel viccelődtek a helyzet fonákságán. Felszabadítóan hatott rájuk a pillanat felismerése, hogy a dolgok azért általában nem olyan végzetesek, mint amilyenek tűnnek, és mindig vannak fogódzók, csak észre kell venni őket.

Az újonnan betérő vendégek szeme önkéntelenül is megakadt a két csinos nőn, akik olyan átéléssel kortyolgatták habos, könnyű kávéikat, mintha ez a pillanat volna egy végtelen nap várva várt fénypontja.